

Sommige wijze woorden vergeet je nooit

'De enige op wie ik indruk wil maken, is mijn vijfjarige zelf

Annelore Camps (39), leidde zichzelf op als muzikant en creatief ondernemer. Ze is de drijvende kracht achter *Allez, Chantez!*, een laagdrempelige formule die al meer dan 150.000 Vlamingen samen deed zingen. De kennis die ze daarbij opdeed, deelt ze nu in het boek *ingfluencers*.

Deze week: Annelore Camps

“De afgelopen jaren heb ik me vaak afgevraagd waarom ik doe wat ik doe. Mijn man en ik hebben geen kinderen, dus dan lijkt je de zin van je bestaan nog meer zelf te moeten ontwerpen. In die zoektocht werd het me steeds duidelijker dat ik wil bijdragen aan verbondenheid. Dat is precies wat *Allez, Chantez!* doet, plus: het zorgt voor plezierige relativering, want bij ons moet je niet per se correct zingen of de tekst kennen. Op basis van acht jaar succes had ik een verdienmodel voor heel Vlaanderen kunnen bouwen, maar ik denk groter. Eerlijk gezegd werk ik toe naar de Nobelprijs voor de Vrede. Ja, *haha*, natuurlijk besef ik hoe naïef dat doel is, maar de stappen ernaartoe kunnen toch alleen maar interessant zijn? Zo stimuleert het me om nu *Allez, Chantez!* op de wereldkaart te zetten als een *community building tool*. Ik wil als expert *good practices* delen, maar dat vraagt tijd en focus. Daarom bouwde ik onlangs ons team van dirigenten en de maandelijkse zangmomenten in Kortrijk en Leuven af. Door de vele reacties van fans weet ik dat ik mensen teleurgesteld heb. Ik heb er vooraf ook hard over getwijfeld. Was het de juiste weg?

De échte geruststelling kwam een halfjaar geleden, dankzij de Amerikaanse podcast *Why Isn't Everyone Doing This?*. Die is betrek-

kelijk zweverig, maar er zijn vaak interessante sprekers. Zoals Blu, een artiest die het speelse in jezelf meer naar boven wil halen. Plots flapte ze eruit: ‘De enige op wie ik indruk wil maken, is mijn vijfjarige zelf.’ Ik drukte meteen op pauze!

Die ene zin bracht zoveel inzichten in een stroomversnelling. Natuurlijk mag ik *Allez, Chantez!* veranderen van koers, richting wereldvrede. Natuurlijk mag ik bewust naïef in het leven staan, zelfs als velen daarbij fronsen. Natuurlijk, want de vijfjarige in mij zou al geweldig trots zijn. Dat meisje dat vroeger de tandenborstel als micro gebruikte en zich Whitney Houston waande, heb ik uit de badkamer gehaald en een podium gegeven. Dat ontroert me diep, want als kind ben ik vaak teruggefloten als ik uitbundig deed, of hoorde ik die typisch Vlaamse uitspraak: ‘Houd je maar een beetje in.’ Maar nu heb ik een warme, artistieke context gecreëerd waarin dat meisje er helemaal mag zijn. Dat ik dat heb rechtgezet, maakt mijn werk al geslaagd. Maar vroeger voelde ik me vaak alleen in die visie op succes. ‘Het zou pas echt straf zijn, als je héél Vlaanderen liet zingen’, hoorde ik dan. Maar waarom moeten we altijd nóg meer worden of hebben voor we tevreden mogen zijn? Dat is zo’n commerciële logica, terwijl Blu’s citaat honoreert dat je drijfveer in het verleden ligt. Het maakt ook dat ik mijn waardering niet meer van anderen moet krijgen, maar aan mezelf kan geven, vanuit de dromen van dat innerlijke kind. Ik werkte al met dat concept bij mijn psycholoog voor ik de podcast hoorde, maar sindsdien voelt het nog meer alsof ik een compagnon heb. Iemand die het belachelijk leuk vindt dat ik een boek heb geschreven – nog zo’n kinderdroom. Iemand die tegenwicht biedt voor de donkere kant die ik ook heb. Iemand die het makkelijker maakt om lastige beslissingen te nemen omdat ze me herinnert aan het belang van spelerei én grootse doelen – twee dingen die mijn leven zin geven.”

singfluencers.com